

sætter, at der altid maa ligge i Indenrigsministerens Afgjørelse, ligger der dog aabenbart en Udvælgelse, som forekommer mig at være den, som ogsaa den ærede Ordfører har nævnt som den, der i saadanne Tilfælde bedst vilde kunne forlige de stridende Interesser, den nemlig at lade de Paagældende blive, hvor de ere. Lad de Dele af Landdistriktet, som ikke ville indlemmes, eller som kunne paavise, at de ville blive betydelig brøstholdne derved, blive udenfor Foranstaltningen. Det maa jo nemlig forudsættes, at der virkelig ikke er nogen Interesse for de vedkommende Ciere i at komme ind; thi, hvis der var det, vilde de selvfølgelig for en Del være stadesløsholdte ved de Fordele, de opnaaede ved at komme ind under Kjøbstadkommunen. Dermed vil jeg ikke have sagt, at jeg, naar man kan finde en passende Form for det, ikke skulde være lige saa varmt et Duffe som det ærede Medlem om ikke uden Nødvendighed at løbe ind paa nogen Mands Interesser, og jeg kan ogsaa for saavidt være ganske enig med ham i, at man, idet man opgav Uendingsforslaget til § 2, muligvis kunde give § 3 en Redaktion, hvorved man kunde føre i alt Fald en Del af Byrden tilbage paa den Landkommune, der tvinger ikke blot Kjøbstadkommunen, men ogsaa de enkelte Ciere, der høre til Kommunen, til dette Strid; jeg kunde vel tænke mig en saadan Afregning mellem de to Kommuner, som kunde gjøre det berettiget at paalægge Kjøbstadkommunen overensstemmende med § 2, som den nu foreligger, ogsaa at stadesløsholde den Minoritet, som sætter sig imod at blive inddragen under den. — Hvad Uendingsforslaget under Nr. 3 angaar, anser jeg det for en ligefrem Forbedring, og jeg skal derfor anbefale Thinget at vedtage det. — Derimod er jeg ikke fri for at være noget betænkelig lige overfor Forslaget under Nr. 4, der gaar ud paa, at et Byraad kan tvinge en enkelt Mand til at lade sin Eiendom inddrage under Kjøbstaden, og jeg vilde ganske sikkert finde mig foranlediget til at modsætte mig det, naar det ikke var tilkjendegivet, at Forhold og Omstændigheder, der ellers i Almindelighed ikke tages i Betragtning ved Erstatningens Fastsættelse, for denne enkelte Mands Vedkommende kunne komme i Betragtning, og at Afgjørelsen til Slutning ligger hos Indenrigsministeren. Jeg vil tro, at en Indenrigsminister ikke let vilde give sit Samtykke til en saadan Ordning, uden at der forelaa saadanne Grunde fra Bykommunens Side, som maatte siges at gjøre det fast nødvendigt for den at faae dette Distrikt. Læmmelig sikkert er det et enkelt bestemt Sted, man tænker paa, men jeg tør ikke benægte, at saadanne Tilfælde ogsaa kunne indtræffe i andre Kommuner, og jeg holder mig overbevist om, at enhver Indenrigsminister vil paase, at der bliver givet vedkommende Mand en saa klækelig og anstændig Erstatning for det Tab, han vil lide, at det kan forsvares at anvende Tvang imod ham. — Hvad Uen-

dringsforslaget under Nr. 5 angaar, da anser jeg det for at være en ligefrem nødvendig Redaktion, som følger af de tidligere Forslag. — Jeg skal i Anledning af et Spørgsmaal, der er rettet til den ærede Ordfører fra en æret Landssthingsmand, der bor i Helsingør (Ulrik), bemærke, at jeg forstaa Loven paa samme Maade som han og paa samme Maade som den ærede Ordfører. Jeg kan altsaa ikke med den ærede Landssthingsmand, som senere omtalte dette Punkt (Haffner), erkjende, at Bestemmelsen skulde være indskrænket til alene at gjælde den bebyggede Grund. Derksom det var Meningen, saa maatte det udtrykkelig staa der, men da det ikke staa der, anser jeg Lovforslaget for at omfatte hele Kjøbstadgrunden. — Hvad endelig det Uendingsforslag, der er stillet af to ærede Medlemmer, angaar, da kan jeg paa ingen Maade anbefale at gaa ind derpaa. Jeg skal ikke blot tildele hensholde mig til de Grundringer, som fra den ærede Ordførers Side ere fremsatte lige overfor dette Forslag, men jeg skal sige, at det vil være at indføre et System, som man hidtil slet ikke har kjendt her i Landet. Naar der i § 3 er Tale om Afregning mellem Kommunerne, da er dermed slet ikke ment Afregninger af den Art, som der er Spørgsmaal om lige overfor de private Mænd. Man har anset de Spørgsmaal, som kunne opstaa mellem en Landkommune og en Kjøbstadkommune om en mulig Statteevaluation, for at være Noget, der ikke burde komme i Betragtning i disse Forhold, og navnlig ere i de Tilfælde af denne Art, der hidtil have foreligget, og hvor der næsten altid er fremkommet Begjæring fra Landdistriktet om at faae Godtgjørelse fra Kjøbstadkommunen, disse Begjæringer steds blevne afslaaede, fordi man har anset det for at være et uberettiget Krav fra Landkommunens Side. Skulde man virkelig bestemme sig til nu at optage dette Punkt og derved skabe yderligere Banfælgigheder for at gennemføre Foranstaltninger af den Art, som dette Lovforslag omhandler, da maatte jeg i ethvert Tilfælde være enig med den ærede Ordfører i, at det saa var bedst at faae Ende derpaa paa engang. Lad os saa i alt Fald faae en Afregning gennem en Godtgjørelse engang for alle; men lad os ikke, samtidig med at vi søge at undgaa alle disse aarlige Afregninger mellem Kommunerne indbyrdes eller mellem Kommunen og Staten, hvilket Rigsdagen i de senere Aar bestandig har beflittet sig paa, indføre dem i Forhold af saa ringe Betydning som den, der her i Almindelighed kan være Spørgsmaal om. Det ærede Medlem, der har været Ordfører for Forslagsstillerne, kan jo være fuldstændig overbevist om, at det meget sjældent vil komme til at dreie sig om Hartkornsforsøret af nogen Betydning, thi med Hensyn til saadanne vil Cieren paa Grund af sin Stilling og paa Grund af Bestemmelserne i § 1 være i Stand til at forhindre, at de overhovedet inddrages Landkommunerne; men i ethvert Tilfælde